

1

De vergaderruimte in het statige bankkantoor was gevuld met mannen in driedelig kostuum en vrouwen in mantelpakken. De ramen stonden open maar het had weinig effect. De broeierige temperatuur liep alleen maar hoger op en je zag dat de aandacht verslaptte naarmate de tijd verstreek. Hertog de Vries, een van de nieuwe topmanagers van het bedrijf, stond naast het projectiescherm en hield een betoog over de recessie die het land in haar greep hield. Er moest bezuinigd worden en dat betekende dat er ontslagen zouden vallen. Niet in het managementteam, die waren veilig. Het waren de mensen op de werkvloer die de meeste klappen zouden incasseren. Drieënvijftig personeelsleden moesten voor het eind van het jaar het veld ruimen. Ongemakkelijk verschoof Karien Verschoor op haar stoel. Drieënvijftig... Mannen en vrouwen die zich misschien wel jaren voor het bedrijf hadden ingezet en dan nu... Ze observeerde de mannen die schuin aan de overkant achter de vergadertafel zaten: de juridisch adviseurs. Met strakke gezichten keken ze naar de tabellen die over het scherm vlogen. Het was hun taak om ervoor te zorgen dat de mensen die op straat kwamen te staan een voor de bank zo gunstig mogelijke

financiële tegemoetkoming kregen. Hoe minder hoe beter. Het was tenslotte crisis. De vergadering duurde al bijna een uur en Karien voelde het zweet langs haar rug naar beneden glijden. Hoe lang ging het duren? Ze was zesenvestig jaar, getrouwd en had twee kinderen: een dochter van veertien en een zoon van zeventien. Ze woonde in een vrijstaand huis met twee auto's voor de deur. Haar man runde een sportzaak in de binnenstad en sinds twee jaar was ze plaatsvervangend manager bij de bank. Zij hadden niets te vrezen, maar toch... Ze sloot haar ogen en liet de woorden van Hertog de Vries langs zich heen glijden. Ze had andere dingen aan haar hoofd en de problemen van de FGH Bank kon ze er even niet bij hebben. Ze kwam met een ruk recht toen de gsm in haar handtas tot leven kwam. Ze graaide naar de hengsels naast haar heen en zocht in de zijflap naar het zilverkleurige apparaat. Hertog de Vries viel stil en keek zijn collega van de afdeling Hypothekenverstrekking met een verwijtende frons aan. Verontschuldigend stond Karien op en klapte haar gsm open. Ze herkende het nummer. Het was de vierde keer deze maand dat het op haar scherm verscheen. 'Een belangrijk telefoontje vanuit het buitenland', liet ze haar collega's weten. 'Mijn excuses.' Ze beende naar de deur en drukte het gesprek open. 'Karien Verschoor...' Met een glimlach duwde ze de deur van de vergaderruimte in het slot en trok zich terug in een hoek van de gang.

'Mevrouw Verschoor, u spreekt met Vancouvert, directeur van het Wellantcollege. Uw zoon is vandaag niet op school verschenen en hij is ook niet afgemeld. Ik wilde even informeren of Albert misschien ziek is of...'

'Nee, niet dat ik weet', antwoordde Karien met hese stem. 'Vanmorgen is hij tegelijk met mij vertrokken.'

Ze viel even stil. ‘Is Bertus op school?’

‘Bertus Kamphuis? Nee, die is niet op school. Zijn moeder heeft hem twee weken geleden al afgemeld. Maar om terug te komen op uw zoon... dit wordt de vijfde keer dat hij deze maand verzuimt. Het lijkt mij verstandig dat u samen met uw man en Albert rond de tafel gaat zitten om zijn spijbelgedrag te bespreken.’

‘Natuurlijk, u hebt gelijk. Ik leg het thuis voor en dan bel ik u terug voor een afspraak. Ik ga uitzoeken waar die... waar Albert uithangt. U hoort nog van me.’ Ze verbrak de verbinding en beet op haar onderlip. Waar was dat rotjong mee bezig? Hij zorgde alleen maar voor meer ellende. Met een vloek borg ze haar gsm op en harkte met haar vingers door haar halflange haar. Ze moest hem vinden. Dit keer kwam hij er niet zo gemakkelijk van af. Ze liep naar de lift, waar ze driftig op de knoppen begon te drukken. Hij was het hele jaar al aan het etteren. Altijd op zoek naar rottigheid en meestal samen met die Bertus. De liftdeuren zoefden open. Ze stapte naar binnen, drukte op de knop voor de derde etage en liet toen een diepe zucht ontsnappen. Het kostte haar moeite om de tranen die ze voelde opkomen te bedwingen. ‘Niet hier’, sprak ze zichzelf vermanend toe. ‘Niet op het werk.’ Tranen zouden verkeerd uitgelegd kunnen worden. Ze moest sterk zijn. Met grote stappen snelde ze de lift uit en liep rechtstreeks naar haar bureau. Ze graaide haar jas van de kapstok en trok de telefoon op het bureau naar zich toe. Haar vingers vlogen over de toetsen en ze wachtte ongeduldig op een reactie.

‘Pauline Bell, personeelsadministratie. Zegt u het maar.’

‘Pauline, met Karien... Ik moet naar huis. Wil jij mij voor een paar uur afmelden?’

‘Is het weer raak?’ De stem van Pauline klonk bezorgd. Ze waren al zes jaar bevriend. Sinds lang voordat Karien haar plek in het management had ingenomen.

‘Albert heeft het weer op zijn heupen. Er is geen land met hem te bezeilen. Hij wil niks, kan niks en doet niks. Hij spijbelt voor de zoveelste keer. Ik denk dat ik weet waar hij is. Ik ben het goed zat en trek dat joch aan zijn oren naar school. Ik laat mijn leven niet verder verzieken door een zeventienjarige. Als ik hem op school heb afgezet, kom ik zo snel mogelijk weer naar kantoor.’

‘Doe nou rustig aan. Je schiet er weinig mee op. Zullen we er een doktersbezoek van maken? Anders kost het je een vrije dag.’

‘Je bent een schat. Ik spreek je nog.’ Karien legde de hoorn op het toestel, trok haar jas aan en klemde haar tas onder haar arm. Terwijl de lift de etages aftelde, viste ze haar sleutelbos uit haar overvolle tas. De lichten van de Volvo knipperden nerveus toen ze de auto met een druk op de knop ontgrendelde. Haar benen zwaaiden naar binnen, de deur knalde dicht en de sleutel verdween in het contactslot. Ze ramde de versnellingspook in de eerste versnelling en draaide de auto de parkeergarage uit.

Na een rit van vijfendertig minuten door de binnenstad kwam de blauwkleurige Volvo van Karien Verschoor voor de flat tot stilstand. Ze trok de sleutel uit het contactslot, boog naar voren en keek omhoog. Haar ogen zochten de deuren op de galerij af. Als ze het zich nog goed kon herinneren, woonde hij op de vijfde etage. De toegangsdeur van de flat stond open en ze nam de moeite niet om zich via de intercom aan te melden. Ze rende de trappen op en kwam op adem

op de galerij van de vijfde etage. Het huisnummer was haar ontschoten en ze vloekte binnensmonds omdat al de deuren op elkaar leken. Haar blik viel op een bloembak naast een deur. Blauwzwarte viooltjes hingen verlept over de rand en snakten overduidelijk naar water. De luxaflex voor het raam gaf de doorslag. Ze kwam in beweging en haar boosheid groeide bij elke stap. Resoluut drukte ze op de deurbel en ze trok haar vinger terug toen ze achter het matglazen raam een schim zag verschijnen. Een paar seconden later kierde de deur open en keken twee donkerbruine ogen haar vragend aan.

‘Mevrouw Kamphuis?’

De deur ging verder open en een vrouw met een gedrongen postuur verscheen in de deuropening. Ze keek wat verbaasd.

‘Ja? Kan ik u ergens mee helpen?’

‘Ik ben de moeder van Albert. Is mijn zoon bij u?’

De verbazing gleed van haar gezicht en maakte plaats voor een glimlach.

‘U bent zijn moeder? Wat leuk! Komt u binnen. Hij zit samen met Bertus in de woonkamer’, antwoordde de vrouw vriendelijk. Ze deed uitnodigend een stap opzij zodat Karien kon passeren. In de gang bleef Karien wachten zodat mevrouw Kamphuis haar voor kon gaan. Ze stapten een ruime kamer binnen. De zware, eiken meubels slokten al de ruimte op en gaven de kamer een wat oubollige uitstraling. De grote schilderijen in goudkleurige lijsten, het laminaat op de vloer en het Perzische tapijt fleurden de boel niet echt op. Op de bruinleren driezitsbank waren de jongens verdiept in hun spel. ‘Ap, je moeder is hier...’ Geschrokken veerde Albert naar voren. Zijn gezicht liep rood aan en hij liet de joystick van de spelcomputer zakken.

‘Wat kom jij hier doen?’

‘Wat denk je? Ik vraag me af wat jij hier eigenlijk doet.

Waarom zit jij niet op school?’ Karien wist met moeite de woede uit haar stem te houden. ‘Ik ben gebeld door de directeur. Midden in een belangrijke vergadering... Spijbelen? Je bent zeventien jaar. Ik verwacht dit gedrag niet meer van iemand van jouw leeftijd. Waar ben jij in hemelsnaam mee bezig? Jij bezorgt mij alleen maar ellende en waarom? Vind je het leuk om mijn leven te verzieken?’ Het was even stil. Bertus keek zijn vriend geamuseerd van opzij aan en wachtte op zijn reactie.

‘Ik ben niet degene die jouw leven verziekt. Dat doe je zelf’, beet Albert zijn moeder uiteindelijk toe. ‘Mens, ik had vandaag twee uur gym. Wat maak je nou een drukte. Alsof gym zo belangrijk is.’ Zijn ogen schoten vuur. ‘Ik ben hier op ziekenbezoek.’ Hij greep geïrriteerd zijn joystick weer vast. ‘Je had me ook kunnen bellen’, gromde hij terwijl hij het spel door een druk op een knop weer activeerde. ‘Ik heb een gsm.’ Bertus grinnikte en verschoof moeizaam zijn gipsbeen, dat op de salontafel lag.

‘Het is niet netjes om te spijbelen, Ap...’ kwam mevrouw Kamphuis nerveus tussenbeide. ‘Het is lief dat je Bertus komt bezoeken, maar dat had ook een andere keer gekund. Je moet wel naar school.’ Ze wendde zich tot haar gast. ‘Ik wist echt niet dat Ap...’

‘Mijn zoon heet Albert’, corrigeerde Karien de vrouw. ‘En dit is de vijfde keer deze maand dat hij spijbelt. Albert, pak je jas. Ik breng je naar school.’

‘Hoezo? Ik heb last van mijn rug. Ik ga niet sporten’, riep de jongen opstandig.

‘Pak je jas.’ De stem van Karien klonk dreigend.

‘Ik heb liever dat je naar je moeder luistert, Albert’, probeerde mevrouw Kamphuis de jongen in de benen te krijgen.

‘Mam, bemoei je er niet mee.’ Bertus mengde zich in het gesprek. Hij keek op zijn horloge. ‘Mevrouw Verschoor, we zijn een spelletje aan het spelen. Het laatste lesuur is zo goed als voorbij. Het heeft toch geen nut om Ap nog naar school te sturen?’

Karien Verschoor beet op haar lip terwijl ze de knaap met het gipsbeen een nijdige blik toewierp. Zijn gehavende gezicht stond brutaal en uitdagend. Ze staarde naar de blauwe plek boven zijn rechteroog en de vuurrode striem over zijn kin. Misschien had ze moeten vragen waarom hij zo toegetakeld was maar ze kon het niet opbrengen. Ze mocht de jongen niet. Ze vond hem een bijdehand ettertje dat haar zoon in de problemen bracht. Het asociale type waar je kind beter niet mee gezien kan worden. Hij bracht het slechte in Albert naar boven.

‘We gaan’, snauwde ze. ‘Albert, nu!’

‘Wat een gelul’, viel Albert uit. Hij smeedde de joystick op de bank en sprong op. Als twee kemphanen stonden moeder en zoon tegenover elkaar en even had Karien het gevoel dat ze het onderspit zou delven. Als ze toegaf, was ze dat kleine beetje gezag dat ze nog had ook kwijt. ‘We bespreken dit thuis wel verder. Pak je jas.’

‘Ap... Albert, ik wil dat je met je moeder meegaat’, viel mevrouw Kamphuis Karien bij.

‘Mam! Als hij niet mee wil, dan blijft hij gewoon hier. Nog een biertje, Ap?’ Bertus stak een blikje in de lucht. ‘Pak even twee bier’, commandeerde hij zijn moeder.

Karien negeerde de opmerking van haar kwelgeest en keek Albert donker aan. ‘Ik wacht in de auto op je. Als je niet

binnen vijf minuten beneden bent, dan neem ik maatregelen. Je bent gewaarschuwd.'

'O, wat bent u streng', reageerde Bertus met een kinderstemmetje. 'We worden er bang van.' Karien draaide zich met een ruk om en beende de kamer uit, gevolgd door mevrouw Kamphuis. 'Ik stuur hem wel naar beneden', riep ze Karien nog na.

Karien wreef met haar handen door haar gezicht en liet een trillende snik ontsnappen. Ik raak hem kwijt, schoot het door haar heen. Het is hopeloos. Hoe meer ze haar best deed, hoe dieper ze leek weg te zinken in een moeras van ellende. Ze kon hem toch niet aan zijn lot overlaten? Het bleef haar kind. Wat kon ze doen om... Het portier werd opengetrokken en ze liet haar handen zakken. Met een boos gezicht viel Albert naast haar op de passagiersstoel en trok het portier ruw in het slot. Hij zei geen woord, keek zelfs niet eens in haar richting. Karien startte de auto en haalde onopvallend diep adem. Ze had echt niet geweten wat ze had moeten doen als hij niet naar beneden was gekomen. De Volvo reed stapvoets door de straat en draaide vervolgens de Parallelweg op. Ze keek vluchtig opzij terwijl ze haar snelheid opvoerde.

'Je kunt wel boos naar buiten blijven staren, maar ik ben degene die hier kwaad moet zijn', merkte ze op. 'Wat zijn dit voor acties? Je hebt al vijf keer gespijbeld deze maand. Kun je me uitleggen waarom?'

'Dat zei ik al. Ik ga niet sporten als ik last heb van mijn rug.' 'Sinds wanneer heb jij last van je rug? Ik hoor je daar nooit over klagen. En als je echt pijn in je rug hebt, dan overleg je met ons. Wij beslissen of jij thuis kunt blijven of niet. Dus die vijf keer dat je afwezig was op school waren allemaal gymuren?'

‘Ja’, snauwde hij geïrriteerd.

‘Waarom ga je niet naar de dokter?’

‘Voor rugpijn? Tuurlijk! Dan krijg ik hooguit een pijnstillertje en dan kan ik weer gaan. Het gaat vanzelf wel weer over.’

‘Als je flinke rugpijn hebt, kun je niet bij je vriendje op de bank spelletjes doen’, hield Karien vol. ‘Dan moet je in bed liggen.’

‘Wat zeik je nou over die rug? Ik ben bij Bertus geweest. Wat dan nog? Hij ligt in de kreukels. Het interesseert jou natuurlijk weinig, want het gaat niet over jouw werk. Maar hij is toevallig wel mijn beste vriend.’

‘Jammer genoeg wel...’ was haar weerwoord. Kwaad keek hij haar aan.

‘Het is een arrogante blaaskaak die alleen maar op zoek is naar rottigheid’, verklaarde ze haar opmerking. ‘En hij trekt jou mee de afgrond in. Maar dat zie jij niet. Jij vindt het allemaal maar wát spannend. Je bent al een klas teruggezet omdat je cijfers ver beneden de maat waren. Ik vraag me af of je het dit jaar gaat redden.’ Ze remde af voor het verkeerslicht dat op rood sprong en keek toen opzij. ‘Zolang je met dat stuk tuig omgaat, zie ik het somber voor je in. Zit je straks op je achttiende nog op school in een klas met kinderen van vijftien...’

‘Jij wilt gewoon wat te zeiken hebben’, beet Albert van zich af. ‘Je bent gewoon een zeikwif.’ Hij trok aan de hendel van het portier. ‘Neem je eigen leven eerst eens onder de loep voordat je naar anderen begint te happen.’ Hij sprong uit de auto en knalde het portier dicht. ‘Trut!’

‘Albert, kom terug...’ Ze sloeg op de claxon en draaide haar raam open. ‘Albert!’

Hij stak zijn middelvinger op en beende de kruising over.